

Domingo Hegerberg

L'UULLL

NÚM. 10

OLOT, 24 DE AGOST DE 1912

ESTIU I

No's tornen els originals, ni's publiquen anuncis de cap mena.

Llegiu si podeu

Dies feia que, de la part dreta d'Olot, bufaven impetuosos vents de fronda, anunciadors d'una tempesta sorollosa; empró, la vritat diguent, mai podiem presumir que'ls revoltosos elements se desencadenessin en una forma tant ridícula, com la que presenciarem en la mitja tarda del passat dissapte. Sabiem que per efecte de nostres premeditades provocacions, habíem d'espectar una pluja torrencial de fulles rabioses, escrites per màns dejenerades, dictades per unes consciències inexpertes y vesàniques y que pretenien sagno-sament ferir honors immaculats, incòlumes prestigis, intaxables voluntats qu'habien perpretat el crim inmens d'aixecarse y rebelarse contra uns manaments desprovists d'autoritat.

Desde qu'entrarem en els camps del periodisme, desde que comensarem a esgrimir les nostres llances afilades pera instigar el furor de l'enemic, ja habíem de preveure que la causa santa qu'ell diu defensa, sense sólits fonaments en que sentarse, tenia que inocularli una cobardia impropia de la seva garrula y de les seves gesticulacions inmondes. Y, ja ho veieu, ha sigut aixís; aquets valents desde la sombra d'una pestilenta redacció, respirant un tuf emborratxador que acaba d'ofuscar per complert a quatre atrofiades intel·ligències, s'han contentat ab la gran criaturada de llensar a n'el públic olotí, els noms d'uns quants que mai han tingut res que veure en el setmanari que per desgracia seva els hi canta les vritats.

¡La moral!, ¡les bones costúms! ¿Sou vosaltres la moral, senyors covarts? ¿vosaltres els predicadors de les costúms morigerades? ¡Ba! deixeuos riure a nostre satisfacció. Penseu, mediteu, regireu la privada conducta de vosaltres mateixos y de vostres més prestigiosos adláteres; veureu, com en vostres comunions hi ha persones actuant de capitostes que frecuenten sovintment les cases

d'horizontals madrilenyes y'ls alegres *músic-halls* de la ciutat barcelonina; veureu, com aquí mateix, en aquest Olot que preteniu a la forsa governar, individus hi ha que, passant per sobre el cànón de la incontinenca, solíciten fruir delícies de les pomes d'agé cercat; veureu, com en el si de vostres catòlics cenáculos, ressaltava la figura hirsuta d'un home pallós, quina misèria que no sabeu afavorir, segurament no respectaria els dies en que l'Església preceptua l'abstinència, y que mediant una nómina ridícula y insignificant, deixa que pesi al cim de son honor, la taca inesborrable d'una causa criminal.

Quant les vostres sangs ardentes, deixin de bullir a la presència de les vistoses plomes blanques del barret aixelebrat d'una *cocotte*; quant deixin d'extremir-se'ls vostres cossos insaciabls, al oir el suau *frou-frou* provocatiu d'unes *hetal-reques* faldilles; quant entre'ls corifeus de les doctrines santes que dieu que prediqueu, s'enfonsi per un sempre més la nefasta silueta dels homes mercenaris; quant, en fi, lés vostres ineptes consciències s'hagin netejat en el bany de la pública opinió, que perennement hos senyala com a gènessis del retrás qu'estém sofrint; allavors ja nosaltres hos dirém que podeu dogmatisar, allavors tothom podrà fer acatament a vostre exemple purificat. Més, com que no es possible aixó, sens que hos imposeu voluntaria y immediatament la condemna al ostracisme, sens que hos retireu de la pretinguda direcció de moltituts, desd'aquestes planes per vosaltres bescantades, perquè esteu a tothora contemplant la ràpida reducció del cercol de vostres partidaris, fem la solemne demanda de que renunciieu a n'aqueix absolutisme suícida y que fugiu del davant nostre, pera anar a les terres del oblit a purificar els indignes procediments que fins avui heu demostrat.

CALENBOURS

¿En que's diferencia una serp d'un abric de moda?—En que la serp es un animal que cambia de pell y l'abric de moda una pell que cambia de animal.

¿Quina semblança té Napoleón ab el rellotje de Sant Esteve?—En que Napoleón era un gran *táctic* y'l sus dit rellotje un gran *tic-tac!!!*

¿Quin es el licor qu'agrada més als joves?—
El *conyac*.

¿Y la mort més deliciosa?—La *mor-fina*.

Aunque sea igual *estar durmiendo* que *estar dormido*, no por eso es lo mismo *estar bebiendo* que *estar bebido*.

EL RESULTAT DEL SEGÓN CONCURS

El segón concurs de L'ULL, ens ha vingut a demostrar palesament una cosa que ja més o menys sabiem: el gran esprit que domina a totes les classes socials y sexes, pera l'exercici dels drets públics,—que avui, en aquesta ocasió, no podém respectar.

Nosaltres solsament cridavem a les senyoretas y a les noies, a les dames y a les dones, a les casades y a les viudes; empró, no senyorets, ni senyorets, ni nois, ni dams ni homes, ni casats ni viudus, voldem que votessin en aquet bonic certamen. ¿No s'havía de elegir el masclet més guapot, el més antipático y el més llauné? Doncs, ¿qui som nosaltres del sexe fort, pera dir Fulano es el més guapot, Sotano el més antipático y Menguanó el més llauné? La vritat, s'ha de reconeixer que'l gènere que té la distinció d'estar sobre la dona en quiscunes ocasions, no está ni estará mai iniciat pera emetre judicis que no son de la seva incumbencia.

Per lo tant, com a corolari d'aquesta barata filosofia, hem de dir qu'un calígraf perit ha fet una tria dels cupons rebuts y, després d'excloure els que per la lletra barroera indicaben esser d'home, s'ha quedat ab els que semblaven escrits pel sexe contrari al nostre. Aquet sexe, que constitueix la nostre delicia, ha respost de la manera següent a les següents

PREGUNTES

1.ª ¿Quin es el jove més guapot?—JOAN JUTGLAR (a) NOVELAS, 192 vots.—ANTONET DOLTRA, 13 vots.—ANTONIO ALONSO 3 vots.—JOSEP M.ª SERRA 1 v.—JOAN ROURA cap v.—ADOLF PUIG 1 v.—L'HEREU BATLLÓ 1 v.—RAMÓN ARTIGAS 1 v.—SILVESTRE SERRAT 1 v.—ANTÓN SACREST 1 v.

2.ª ¿Quin es el més antipático?—MINERVÍ BLAS 190 vots.—LA MONA GEPERUDA 11 v.—JESÚS ESTORCHET 4 v.—ADOLF PUIG 0 v.—M. MITJA.—2 v.—EL CHATO 2 v. D. PERET 1 v.—EN PIRIN DEL REQUETÉ 1 v.—EL DEL JIPI 1 v.

3.ª ¿Y quin es el més llauné?—MANEL PRAT 190 vots.—CASTELAR DE LA MUGA 11 v.—LLORENS SOLANIC 4 v.—RAMÓN CALSADA 3 v.—M. BONET 2 v.—EL NOI DE CAL FORRO 1 v.—D. PERET 1 v.—FERRIOL PUJOLAR 1 v.

Un cupó hi hagut, que semblava un jeroglífic; sense pensanshi el tirém al cove.

Veieu aquí, tots plegats, la opinió fidel y exacte de les bones xicotes d'Olot. La votació ha sigut forsa nutrida y ordenada, com poden veure també; no's podía esperar altre cosa d'elles, encara que a primera vista sembli impossible.

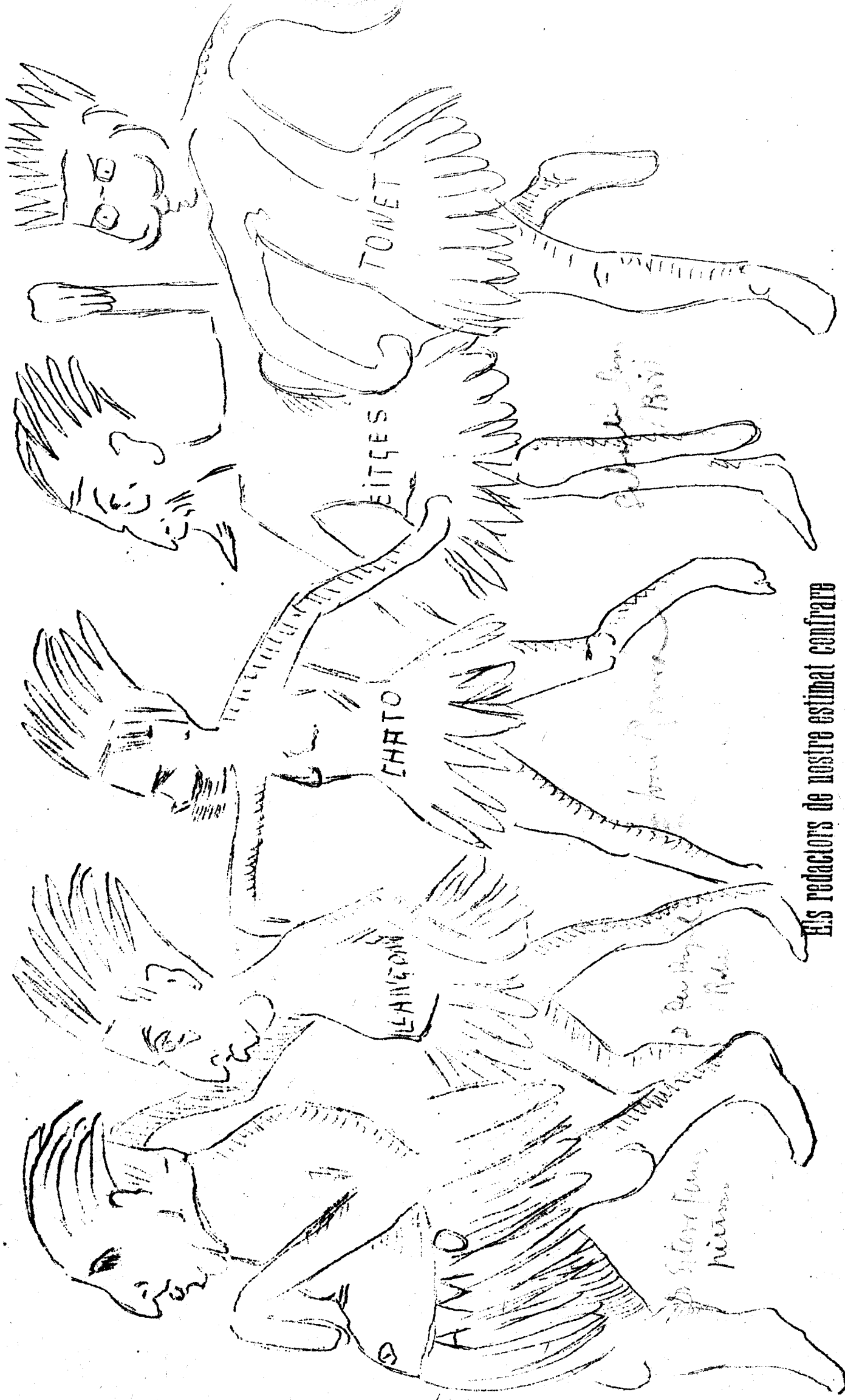
Rebin la mar de felicitacions els elegits, al eu-semps que'ls hi supliquém que no agafin la més mínima pretensió, ab motiu del gran y legal triómf que acaben d'obtenir per conducte nostre.

A darrera hora, arriben a nostres mans una pila de cupons ressagats, que augmenten el sufragis obtinguts per l'Antonet Doltra. Are'ns expliquém certes coses que la serietat ens veda de donarne conte.

Bueno: bona nit tinguin.

UININDO ISMILIA GRIKOT OH ANJONDER 2012

Els redactors de nostre estimat confrare

LES BONES INTENCIONS DE L'ULL

Una mica més de paciència y ben pròmppte podrà llegir tothóm una colla d'articles sabrosos, una moltitud de *chistes de buena ley*, uns quants *gravats que serán uns verídaders foto-gravats* y una *infinitat de cosetes* més que farán trencar de riure. A Barcelona ja treballen pel GRAN NOMBRE EXTRAORDINARI, pel NON PLUS ULTRA, pel GRAN CALAVERA.

Are, confidencialment, sápigam qui ho vulgui sapiguer, que s'está acabant una REVISTA que será representada en un dels nostres hermosos colisseus. Hi sortiran tots els més coneguts y'ls que falten per conèixer. Ja veurán, ja veurán.

AIXECADA DE TELÓ

El divendres de la setmana passada, en el nostre Teatre Principal hi varem veure en *Jimmy Samson* qu'entre tots plegats el varen treure forsa arrodonit. Una estreta encaixada Sras. Santolaria, Faura y Srs. Ortín, Miquel, Vilallonga, Aymerich, Capdevila, etc. etc. Els nens, varem conèixer desseguida que sabien recitar molt be les *décimes* colegials.

La Sra. Xirgu, en el *Fill de Crist*, ens creiem que mouria una revolució en tot el teatre que se la escoltava. ¿Quan s'es vist aquella manera, tant sensual y provocativa, de demanar un favor? *Jamais, madame, jamais*. Sinó qu'en un teatre s'han de guardar les formes, casi, casi'ns venien unes bones ganes de donarli el gust que les respectuoses idees del pobre esclau, li prohibien satisfer. ¡Ho demanava tant bé! Sr. Ortín- ¿no'n parlém de V.? No'n parlém, vaja.

De *Trencadissa*, diumenge no'n varem sentir gens, perque encara no habíem arribat a n'el lloc d'honor; empró, en cambi varem veure ben contents, a una tal *Maria Rosa*. Quan reia, quan plorava, tranquia, enfadada, rabiosa, es a dir, sempre y a tothora'ns va agradar d'una manera

tant inmensa, que la Sra. de Arnalt no's pot arribar a imaginar.

Dijous, varen comensar ab *Los Hagonotes* y acabaren ab *Elektra*. En lo primer ens hi ferem, alló qu's diu, uns grans tips de riure, gracies a la saladíssima agudesa que aportaren tots els que hi intervingueren. La Sra. Coy, semblava una *diva* ben autèntica, sobretot quan paladejava la melosa parla italiana, que, dit sigui entre nosaltres, aviat en faria aborrrir el francès.

Després del riure, poc se'n fa faltar que no vingúes el plorar, perque *Elektra* ab les seves conturssions esgarrifoses, feia posar els pels en punta. No'ns cansém de repetir que, aquesta dona—la D.ª Marguerida.—es una artista consumada. La ovació, estruendosa com se mereixia, empró ningú va demanar *la oreja*.

El palc presidencial, estava plé d'aquells arrocaires que no més yan al teatre quan son concejals.

Moltes gracies, Sra. Xirgu, per l'amabilitat que ha tingut de regalar el seu hermós retrat a n'els tranquils redactors de L'ULL. El dia que solemnement sigui descobert per V., la convidarém a dolsos y a *champagne*.

ULLADES DE LA SETMANA

Ha cridat la soberana atenció dels que fem aquet setmanari, una atractiva bellesa forastera, que's veu honrosament acompanyada per la familia d'un nostre simpatiquíssim amic. ¿Qui es ella? una senyoreta rossa, quin cognom es una verdadera *vinya* pluralisada, ¿y la bona familia que te la satisfacció d'acompanyarla?.... ¡busquets! a saber a Salamanca.º

Dilluns el vespre, va fer vuit dies qu'una moltitud de mosquits, els hi va passar per la xaveta de torbar la dolça y santa pau que's respira en aquesta molt lleal ciutat. Totes les persones que en aquella hora passaven pels carrers, se'ls esquivaven de la mellor manera que sabien, sens

completament logarho; empró la que's va sentir més molestada pels comprometedors insectes, va esser la voluminosa aixeta de l'Artur Simón.

Aquell Puig... ni alt ni baix, de cabells rossos y'l sombrero *pa trds*, va prometre una *apachade*, en cas de que'l possessin a L'ULL. De vuit a deu tila gratis.

Estem entristits y plorem a llàgrima viva, perque en Vicentet no'ns saluda. ¡Que hi farem! Segurament ens estalviarem un *sablasso*.

¡Ah!, El Chato tampoc saluda. ¡Lleitg, més que lleitg!, pro no'ns ocuparem de tu aquesta setmana; dorm tranquil y conte millor els mesos.

Ha arribat a nostre coneixement una nova que's presta pera ferne una *ullada* sensacional.

Tres respectables y conegudes senyores, eren les encarregades de rentar la roba interior dels frares carmelites. Fins aquí, res de particular, ¿no'ls sembla? Era una lloable obra de caritat, que no hi ha per qué censurarla. Pro lo xocant del cas, explica'l que'ns ho comunica, es que'ls aludits frares les hi han retirat l'encàrrec de llimpiesa, al sapiguer que les tres senyores, en l'alegre intimitat d'una casa, s'emprovaven els monastics calсотets. No se sab, d'una manera certa, si se'ls emprovaven avans o després de rentarlos. ¡Ah, salao, quina broma devien fer, les grans *corridas!*

En la vesprada del dimars, com a bons catòlics que soms, varem assistir a la novena que se celebra en l'Iglesia del Sagrat Cor; y al llegir el prèbere, desde'l púlpit, les sollicituts de gracies que anteriorment s'hábien dipositat per mans devotes en un calaix expofés, varem sentir ab gran sorpresa la següent sollicitut: Demano y prego per la conversió dels joves, qu'escriuen en aquell periòdic.

Com es natural, nosaltres desseguida pensarem ab *El Deber*.

Ens escriu un senyor d'Amer que'l día de la festa major passada, va veure'l blanquer del *jipi* que dançava tota la nit els *agarraos* de la manera més luxuriosa. Aquet xicot, al considerar els valsos y mazurques com balls immorals y exòtics, se veu que coneix aquells versos del P. Claret:

¡Oh joven que vas bailando!,
al infierno vas entrando.

Pro, ja veureu, Amer es Amer y Olot es Olot; a fora no vesteix creure en en l'existencia de l'infern.

En el «Centre de Catòlics», l'altre día ensenyaven el pandero. ¡Oh, *tèmpora!* ¡oh, *mores!*

Aquell *guapot* individu que'n un dels nombres anterios varem dir que mantenia relacions amoroses ab una recachondibills senyora casada, avui, millor enterats, podem ampliar la nostra celebrada informació ullaire, diguent que son dues les favorescudes: la que ja havíem aludit y un altre que's passa la vida entre mitj de sucres, carmelos, melindros y altres lliminedures per l'estil.

Per cert que quan el bon senyor Tenorio, vestit ab sotana, va enterarse de la nostra primera ullada, depressa y correns va anar a queixarse a un seu superior, diguentli:—*Miris quin escàndol, m'han posat en L'ULL.*—A lo que va contestar el seu jerarca:—*V. ja estava avisat.*

Varem veure un tal jove Peñasco (a) *marqués d'alfarràs*, que, voletejant entre grupus femenins, deia que no pod'ia ballar perque estava cansat de corre vuit mil kilòmetres pel Pol Nort. Escolti, senyoret, ¿vol dir que no treuria el *kilo* pera posarhi en son lloc un *centi*? Aixís tótjust resultaria que's va arribar fins a Montmeló.